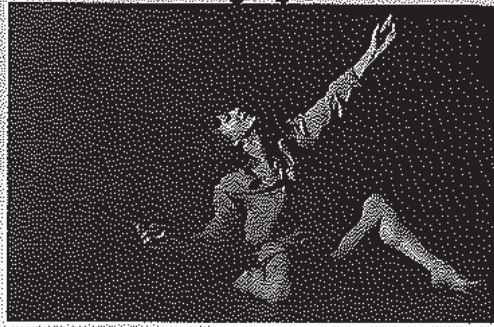

Dylan vs. Gruwez: 1-1

© if

DANS ★★★★★

Lisbeth Gruwez dances

Bob Dylan

Voetvolk

Gezien op 18/12 in KVS

In het voorjaar nog te zien in

Campo, KC Nona, Les Brigittines

Lang geleden dat we nog eens met zoveel *goesting* een theaterzaal zijn binnengestapt. Soms heeft theater weinig nodig: iemand die met een pintje in de hand plaatjes draait van Bob Dylan bijvoorbeeld, en iemand die danst met een ongedwongenheid alsof ze op een huiskamerfeestje met vrienden is. *Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan* is alles wat je nodig hebt op een late vrijdagavond. Openen doen Gruwez en Maarten Van Cauwenberghe, het muzikale brein achter Voetvolk, met een van Dylans mooiste nummers: 'Blind Willie McTell'. Gruwez vat deze complexe song, vol allegorische verzen over dood, geweld en slavernij, in een emblematisch beeld: ze zijgt door haar knieën, laat haar hoofd hangen en rijst weer op. Steeds sneller, terwijl een melancholische Dylan de piano temt. Kippenvel. Het is toch een kwetsbare geste: zo naakt en op je eentje dansen op muziek van iemand die 'ondansbaar' wordt geacht en zelf vaak met zijn rug naar het publiek speelt. Gruwez weet haar persoonlijke interpretatie, zoals steeds, echter te formaliseren waardoor haar dans een grote

intensiteit en schoonheid krijgt. Voor elke song kiest ze een andere ingang, steeds met een even grote concentratie en een feilloos gevoel voor ritme. Van 'Subterrean homesick blues' maakt ze een ludieke mimeversie waarin ze elk afzonderlijk woord danst, in 'The ballad of hollis brown' draait ze voortdurend rondjes om haar eigen as, net zoals de krakende vinylplaat. Ook Van Cauwenberghe, die vooraan aan de draaitafel zit, kan zich niet stilhouden. Eigenlijk is dit niet minder dan een pas de deux tussen een muziekdealer en zijn muze, allebei even verliefd op de man die generaties wist te tekenen. Tijdens het slotnummer 'Sad eyed lady of the Lowlands' zal Van Cauwenberghe met een enkele lichtspot prachtige tableaux maken van Gruwez. 'With your silhouette when the sunlight dims, into your eyes where the moonlight swims,' zingt Dylan terwijl Gruwez sensueel traag, slechts gekleed in een wit hemdje en wit ondergoed, over de grond kronkelt, mysterieus en toch hyperbewust van onze blik. Het liefst van al wil je deze intieme ode zien in het achterzaaltje van een bruine kroeg, dicht op de huid van de muziek en de dans, waarna de platenspeler kan blijven draaien tot in de vroege uurtjes. *Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan* is een pareltje. Zo puur, spontaan en genereus. Op repeat.

CHARLOTTE DE SOMVIELE